

Nikodin
Cernodrimski

Ova Ne e Mojot Lik
Ova Ne se Moi Zborovi

Содржина

1. Нова Кожа
2. Непосветена, Без Наслов Песна
3. Бескраен Трулеж
4. Ова не е мојот лик
5. Ако
6. Бледи Сеќавања
7. Празнина
8. Аветен Град
9. Маската на Животот
10. Ходници на Бедотијата
11. Потсетник на Сове́ста
12. Бесценети Моменти
13. Тајна Смисла
14. Не сонувам
15. Бледа Сенка
16. Нова Патека
17. Шарена Лага
18. Илузија
19. Ходници на Времето
20. Душевни Записи
21. Духови на Минатото

Навистина ова не се мои зборови, ова се само кажани од некој скитник заборавен од сите, ми ги даде на пожелтени пергаменти, непознат замене странец, рече ако ги одгатнеш сите тајни што се таму, ќе видиш една соголена душа, којзнае кога и којзнае каде. Кога ќе бев ете во самотија навален на некој камен ги читав долго стрпливо и неуморно, некои одгатнав, некои премнги морничавост имаа во себе та на земјата и ги подарив, таа да ги чува за себе, така некој привиден спокој ќе им дари.

1

Нова кожа

Еве пред црниов камен клекнувам
Црн како овааа црна ноќ
Којзнае можеби и не е камен
Тоа мракот тука е само погуст
Ме донесе ,не ползев јас дотука
Од вчера
Од завчера чинам така е
И пред седум дни
И пред седумдесет дни така беше

Некој таен шепот што шурка од пукнатина
Протекува и само повторува
Соголија твојата бедотија
Исфрлија твојата излитена наметка
Стани небиди свер на четири нозе
Човек си ,прооди повторно
Проговори гласно со гласот на копнежот

Исплашена волчица немее карши карши
Здивот и го сеќавам.на туѓа мрша се сладела
Гавранот од болка по крилото лево само молчи
Змии поскоци на полноќ оро ќе играат
Смокови во сватови ќе им дошле
Пред каменов црн само молчам

Шепотот таен здиве,подиве виор се стори
Имало како мене многумина
Во темнинава не се гледале
Ја донесе месечината водилка да ни биди
Ги нареди звездите патеки да ни обележат
Сега сој сме цел
Купишта од лита кожа,партали правливи насекаде
Со нова кожа во светлина искапена
Во мугра румена создадена
Се облекуваме Тргнуваме .

Непосветена, Без Наслов Песна

да ви ја посветам денешнава песна, драги пријатели
знаем, ете не знам како, не сум пророк
ќе речете дека ми ја видовте душата, дека сега ме познавате

не, се прекорувам самиот себеси, ти си самиот болка во љубовта
ти си самиот, миг светлосен, калива фигура која се крши на ветерот
трошиги руинираните сништа со празнотијава, избраздија како ветер побеснет

ги изгорев очите, но во темнива гледам во вашите животи, мислите ми се таат
тешко е да се биде различен во свет каде сите имаат еден заеднички ум
несакам да знам, дали нечија љубов може да ја избрише тагата во моето срце

преку маглата го гледам заборавениот лик, оф да викнам, ехо заборавено се јавува
мојот сон мојот заборавен допир, мојата заборавена наивна игра со тишината
мојата визија на недојденото познато постеење, надвор од сегашното време.

Осаменоста никогаш не умира тивко, празнината ја дави во езеро од солзи
Ја исцелува со моите скршени, излите, ветви, парталиви сништа.
Гнијте викам со рапав глас, и пепел, и прав, и песок станете вие сенки од потајни надежи.

Без чувство на време, во дожд од црно мастило одам, гологлав, мисли така збирам
Сега молитвен миг имам, земете ја хартијава само за кратко, празна е,
Држете ја во рацете, празнинава несакам да ја пишува, чувајте ја за миг светлосен што спие.

Бескраен Трулеж

Трулежот на бескрајните шупливи сништа
ме сторија сенка пред огледалото на времето
дојдоа повторно старите киселкави блуткави дождови
со рапав малку морничав глас ветриштата улави наглас пееја
ќе ги миеме секавањата на сенките кои денот го трошат, времето го абат.

И повторно сум сам, ни шепнеж, ни здив некој заскитан
Зарем крвта ми стана толку црна, зарем повеќе не сум човек, зарем зрно песок сум
Не се сеќавам, бев некаде, не стасав да стигнам секаде, секоја воздишка да ја уловам
Светлоста замина, само тоа се сеќавам со нечии очи.

Зборовите сега бегаат од мене, вијугите закржлавија не се плодат веќе таму
Реата гледам ги избрка, некаде во некои тајни записи сега се редат
Заповедникот гледам ги нареди, верига непрегледна од нив стори, кон непознато
Некаде во нечиии раце ќе ги истури, шурки повторно ќе ги стори, да бликаат со руменилото.

И тој, и таа, и тие, некаде сонуваат без мене, без мојата видлива присутност
Ја кинат темнината, покривки со ѕвезди наредени си прават, неznam од каде ова го знам
Останувам во тишинава, сувиполураскапани цветови да собирам
На тревата скоро прегорена ги редам, мислам дека од нив некој сон ќе воскресне.

Ова не е Мојот Лик

Ова не е мојот лик, ова е само некоја измама на илузијата
Не го гледајте погледот, во него ја нема мојата мината есен
Моите жолти паднати лисја, ги газев да пеат со крцкот кршлив
Овие лисја свонлив глас немаат, ги одава морничавоста притаена
Прегоруваат на допир, не копнеат за дланка.

Ова не е мојот лик, ова е само вешта измама на самотноста
Рацете нели гледате овиснале, омлитавеле, без надеж се лелеат
Усните помодреле од закоравен стисок, врисок и пискот, патила недокажани
Можеби, можеби сега само кажуваа, заскитаната птица ќе ги расзвесели.

Ова не е мојот лик, сега сигурно и јас знам, сега и вие сигурно знаете
Молчам, некој друг зборува, за некое друго бreme ви раскажува, за нечија бол
Како крадец влезе и во песнава, низ ходниците на тагата се проврел
Од сенката сопствена избегал, осамен долго чмаел, на брегот каде ни нимфните не пееле

Ова не е мојот лик, вие само одминетеме, и мене и ликот
Го пронајдов виновникот, измамникот, крадецот вешт, во огледалото го гледам
Од другата страна само стои, немее и по некој таговен поглед праќа
Стојам, како странец во нечија приказна, го мамам ликот мој да се врати.

Ако

Ако ме пронајдите во некоја пролет, во некој прв мирис на цреша, јас ќе бидам среќен
Вие ќе бидете исполнети со миговна радост, свежина и полет.

Ако ме видите на некоја патека како ружа црвена со малку роса на себе, само еден допир
сторете, така ќе знам дека сеуште нешто значам во денот што ви се родил.

Ако ме слушнете како со лебедите пеам, оставете ме песната да ја завршам
Така ќе знаете дека тагата сум ја истурил низ брановите, длабочините знам лакомо ја пијат.

Ако и само еднаш ја видите свеќата како гори, некаде во некоја моја близина
Така знаете ги мамам чекорите на светлината да дојдат до мене.

Бледи Сеќавања

Немам веќе потреба од мисли, немам веќе потреба од сништа, мракот ме исполнува
Ни желбите не ги ловам веќе со тишината така страшно, мракот ме дополнува
Не се промени ништо, повторно темнината е густа, наместа и малку леплива

Зарем уморот не ве папса, зарем повторно не сонувате некои скриени сништа
Не ја соголдувам веќе душата пред секого, уморен поет, станав само пред три дни
Споро како желба неостварлива бледеам во илузијава недогледна.

Посакува сега, да сум пеперутка мала, немора црна, немора жолта со црни дамки
Може и со бледи бои, избледени од неуморниот танц околу стариот фенер
Запален којзнае кога, неизгаснат никогаш само светлина светлината му ја пие.

Ако некој некогаш праша, што оставив како доказ на моето постоење
Кажетему, сништа сонувани и недосонувани, сега разделени на скитници, да не бидат гладни
Сеќавања полумртви, и многу многу дождовни капки, заборавени неисплачени солзи

По некоја правлива тетратка, дневници со исшарани редови којзнае колку на број
Не ги заборавајте и погледите на месечината, шепотите на ѕвездите за вас непознати по име
И неколку скинати ружи, во некој дамар чувани, со мирис на осамени ноќи.

Празнина

Празнината, тоа сум јас. ме проголта вчера или беше завчера, сеедно е сега кога
Со лажна насмевка ги трошам чекорите по калдрмава, повеќе од навика
Некој проклет дебел црв ја јаде надежта, погледот напред веќе лута бесцелно.

Патот до успехот е послан со многу трње, рекол некој голем голем мудрец
Мене ми останаа само трњето, неколку празни патеки, со слеп завршеток
Ни времето како некогаш не е веќе непријател, сега е придружник верен до кога ли.

Станав сенка, не, ве измамив на миг, господар на сенките сум
Големи мали, нема тука дебели или слаби, само сенки, издолжени и собрани
Кои од страв претрпен, кои од среќа недојдена, понекоја изгубена, некоја бегалец таен.

Понекогаш тука во овој простор, некој грд заборавен гавран пее, млака песна
И тој за својата сенка тагува, во пустината ветриштата му ја раскинале на парчиња три
Попусто со рапавоста ја довикува, бесцелно со темнината своја ја мами.

Аветен Град

Без посебна цел го шетам аветниот град, само мртви спомени како препреки испречени
Омарнината солзите ги исушила, флеки жолти станале на некои распаднати авлии
Ни кучиња скитници веќе не одат во орди, и ним стравот ги разјадува до коска.

Сивите по малку темни облаци, не носат со себе некоја голема надеж
Суви се, празни се, само мамат дека можеби тие ќе го спасат денот.
Обликот на живот овде е само извештачена изобличена форма која лази бесцелно.

Да викам, ни ехото нема да возврати, папсано е тоа некаде во некоја руина
Да зборувам на глас, неразбирливи се тоа зборови за креатуриве неколку
Урликаа, завиваат не од болка, повеќе од забава само ним позната.

Во агонија го завиткувам крикот, нека се прпелка сега и тој
Гневот го оставам, нека се печи со гуштериве осамени на камењата.
Некаде во некој крај од градот, ветрето си игра низ дупките кои прозори биле.

Маската на Животот

Се плашам од сопствените раце,што ли злосторство сторија,некои ги проколнуваат
Пред години многу,ликови оживуваа,низ редови црни од мастило ги воскреснуваа
Херои,од непознати познати ги сторија,тоа ли е вината нивна што не се простува.

Зарем така не се убив самиот,зарем така со пепел и прав не се прекрив
Безумие едно забележаа,безумните за навек ги жигосаа
Ликот вистински им го насликаа,побеснети тргнаа виновникот да го бараат

Бегам сега самиот од себеси,мислам дека станав авет неуморен,скитам деноноќно
Во измислен беживотен,свет на имагинации,лажна маска ставам да поминам незабележан
Го затварам уворот на инспирација,со дрвја,со камења,со што ти не.

Можеби е тешко сопствената маска да ја видиш во огледало,празнината се смее
Од другата страна маската е слична,но не е идентична,неможеш и колку да сакаш
Самиот себе да се излажеш,тоа некој с ошепот кажува,којзнае дали е во право.

Еве,вие сте моите неми сведоци,првиот пожолтен пергамент,што стрпливо го одгатнував,во ролна повторно го завиткувам,и во дупкава што така зјаје празно,но повеќе мислам дека е гладна,го ставам да изгније по години пет,или помалки,или повеќе.

Ходници на Бедотијата

Темни молчеливи силуети, повеќемина слаби високи , прво само стоеа во просторот
По три дни вратите споро ги отвараа, ходниците на бедотијата човечка ги припремаа
Некој им кажал, навалица голема ќе биде, изненадени да не бидат.

И жедни и гладни ќе ги пропуштат, само ликот на врата ќе им го земат
Тоа и така тука не им треба, го изгубија со првата лага, со првата гадост, измама
И зборот ќе го забранат, и времето нема да им го мерат, само чекањето ќе им го остават

Ќе владеат, со нивните сништа, со нивната крв, со нивната луцидност
Ќе ги разделат чекорите, ќе ги развеат во полумракот
Со прашина пустинска ќе ги прекријат, невидливи неприметни да бидат.

Потсетник на Сове́ста

Прастарите дрвја, стотници како што сакаат да ги нарекуваме
Тешката магла од ролна ја одвиткаа, мирисот на влага и трули гранки го распослаа
Месечината да не види, морничавоста да не ја сожалува,
Фенерот одникаде загори, се запали со сјај на бела свеќа, тој потсетник на совеста
Зарем и сега повторно сенките ќе танцуваат, на црвена или црна земја
Зарем тука нема тишина, проклета била мелахонична виолино.

Изминаа ли шест, или беа шеесет и шест недели, песната на Равен одекнува
Скитник ли, паталник ли, проклетник ли си, низ световите минати недојдени
Иструленонероденото време те влечи да се бараат одговори, и од светлина и од темнина
Слушаше милиони невини како врескаат, стотици со презир ги гледаат, се сладат
Кучиња на војната се тоа, пари и мој грабат, суштината на гадотијата
Агонија гледаш ли, оган низ пејсажот еветиго, клетви, пцости истурени од уста летаа.

Овде ќе седнам, исто како и секогаш, во длабочините на ноќта на твојот и сечин сон
А ти, реви Равен, од земјениот прав оформисе, постоењето што лебди залепиго
“Со темни сенки на маскарадата, преправен лажен маченик сега ќе бидам
Со крик, со плач кажувам, јас имам една силуета на животот, имам една сенка верна
Тешко ми е да ги дефинирам, знам, узнав или не, повеќе сум од еден грев
Спокојно жртвено јагне едипати, напати негрижлив, со доза на сарказам глаголам.”

Или не, подобро ќе кажам, почовечки ќе изгледа, полесни ќе се види
“Да се исплете совршен живот, ослободен, од грижи, од страв, од болка
Од плачот над судбината, да се нурнеш во сите одговори, без минато, со поглед напред
Ова се зборови, деликатни мисли, и милион причини уште да се знае”

Бесценети моменти

Запалив свеќа во самотијата, така ги запалив сите соништа, без пискот врискот
Солзи бришам од лицето, солзите се ситни капки болка заборавена

Само оние благородни, бесценети моменти, на животот и судбината
Лежат во моето срце безбедно сместени, мојата храна секојдневна

Вие не сакате да бидете сами, зошто избегавте од мене
Јас тука живеам со векови, нели се изморивте од виулициве или виежот или одот.

Дали сега сте во потрага по среќа, не знаете потоа доаѓа лагата, попезно ненајавено
Танцува низ празни говори, во светот на заборавени ѕвезди.

Во длабочините на вашите очи, спие битие, дете отфрлено, сосила заспано
Симболот на надежта, светлината, спасот на изгубената душа.

Тајна Смисла

Заспивам со мелодијата на приспивната песна, не сонувам страдање, агонија, грч
Кога петлите три ќе ме пробудат, ќе пишувам со возбуда од пенкалото трепет ќе течи
За долгите зраци на месечината, исчекувани мигови на надежта.

Здивот на невремето се таи подмолно, под облаци сиви малку темни
Висат неподвижни во тишина, дарот од времето го губат

Тајната смисла меѓу редови е сега запишана, помеѓу човекот и љубовта се создава
Седум бескрајни мисли, кажува, тој што сака да живее, на времето заборава
Отсекогаш постоел ден и ноќ, отсекогаш имали некој да ви помогне
Болката се претвора во прав, надежта така воскреснува, желбата продолжува да живее

Не сонувај

Одведиме од оваа лага со која е украсен светот,спасители,лажни пророци
Изопачена зависност,во некое бескрајно море,вечност ли се вика,тишина недофатлива
Меѓу сонцето и облаците,под месечината и ѕвездите,сокриена е некаде вистината

Ова е само еден порој на емоции,болка,и празен простор,и стотици слушнати лаги
Со затемнет превез од сенки бледи кои опкружуваат,исчезнале ете на некое место
Се огласи ли некоја,заглавен си во средината на болка и заблуда,замаен
Солзите на парчиња делиги,ќе ти требаат,жеден ќе бидеш во дните неродени.

Ветерот си игра тивко онака детски,срцето се сврти кон каменот,каменот се претвори во прав
Од правта шепот се роди,најдобар начин да се предвиди иднината е да ја измислиш.
Или,не сонувај,живеј како да не постои утре,како да нема следен миг.

Бледа Сенка

Тешко е да се фрли светлина на мојата сенка,збеснала,одникаде тече прашината
Немо ли плачеше и утрово,ја гони гневот,ја крши,триделна ја стори,безвредна.

Дај ми причина,крикболка ехот одекнува,да верувам дека светот има нешто да даде
Да верувам дека зборот што го чувам утре некој ќе го чуе,дај ми навистина да верувам

Минатото и велам,е само една прачка рѓа,иднината е само едена бела облека необлечена
Ја тешам,денот е само лоша комедија или тешка трагедија,завршува во бездната на заборавот

Ајде на лицемерите да им пркосиме,нема судии да им бидеме,само во очи ќе ги гледаме
Исповедите лажни со потсмев ќе ги слушаме,така за бедотијата нивна другите ќе узнаат.

Ајде повторно ја канам,во калта на животот ќе газиме,очајниците да ги видиме
Нема презир да им дадеме,само немо ќе ги одминеме,кон светлината нели одиме.

Нова Патека

Меѓу дабјето и брезите, каде времето стоеше, сирнав од ридиштата, зјапав занесено во мугрите
Седев на земјата долго, така слатко јадев од ноќта, без посебни размислувања.
Покривот небесен ме заштитуваше, тишината мојата миленичка ме благослови
Дневната суровост ја сликаше, гнасотилаците од поток река збесната станаа.

Не пишувај за смрта, молбено скоро низ заби процеди првиот зрак, таа е насекаде
Низ гнилеж, трулеж, со студенило се пробива, се вгнездува клетки дамари замрзнува
Не, мислата е побрза од мене, не се вклопува смрта денес во моите стихови
Не, сега и јас говорам, не се вклопува смрта тука, денес е ден за живот, за нова патека.

Има уште многу од пеграментов да одгатнувам,но и јас простете се предавам така кукавички пред уморот,тој подмолен безгасен вестител на некој сон,но сепак сила имам повторно три грста земја да фрлам,да го погребам ете тука тука покрај мене,јас учтиво ќе ве поканам со мене на пловидбата да тргнете,придружници да ми станете,ако не сакате,бидете тогаш пазители во темнината,исчекајтеги првите румени зори,и кажетеми дали навистина сакате уште некоја скриена мисла да ви распостелам,ако не сакате,само грбот завртетого,нема да се навредам,туку молчешкум збогум ќе ви кажам,а јас и понатаму ќе продолжам да ги читам туѓите мисли,претчувувам дека некоја страшна тајна носат,претчувував,не не ,слушам некој страшен крик сака да излезе,јас ќе го слушам,а вие како сакате.

Шарена Лага

Ова е вратата на Иднината, беше насловот на песната што ја паметам
Шестековната тајна таму беше сместена, за изворите, за поморот, за плачот
Се раѓала во дивите лавини на нестварноста, се вртела во кошмарите на времето
Како црна куга во наплив незапирлив од север доаѓала, на земја останувала.

Неразбрана од многумина, несватлива, небила за верување, без ден и ноќ
Ангелите спиеа, душата дремела крај сто огништа, без одговор со тагата своја
Од оваа страна во овој свет, без минато со сегашност нејасна, матна и монотона.
Без ѕвезден сјај, без вечна пепел растурена, повторно не е за верување

Ова парче вистина, во шарена лага ќе го претворам, на секого ќе му го поклонам
Така шепотот низ тишината ќе го провлечам, така знам дека сништата нема да згаснат
Така знам немирот, ќе заличи на блага закана
Така почетокот ќе го видат, тие кои крајот не го признаваат.

Илузија

Се гасат далечините,се рушат планините,низ болниот виеш на ветерот
Зарем повторно лудата мисла,избега од плавите сништа,од дното на немирот
Илузија е ова,не постојат плави сништа,во пајажината на времето е се заплеткано.

Сенката на постоењето се издолжи,зеницата на окото го издолжи,дождот го засили
За покајание часот го довлечка,за папсан старец со лита душа и партали на себе
Илузија е ова,не постои сенка на постоење,но старецот како куче скитник оди евего.

Градините на вечноста,пред моето тајните свои ги откриваат
Земјата и месечината едно тело формираат,со цветови на љубовта го облекуваат
Илузија е ова,не постојат градини на вечноста,но љубовта со цветови е облечена

Се што гледам е само илузија,секаде каде што одам се само ридови од болка
Скитам по некои патеки,аромата на цветови ме мами,ги барам тие полиња на спокојот
Зарем повторно се заплеткав во пајажината,зарем повторно лепливоста ме прикова на место.

Ходници на Времето

Колку е далеку сонцето со тебе, колку е близу мракот без тебе
Не го пали фенерот, сјајот од твојот лик доволна светлос грее
Во зората рана, Венера ќе ја прашам, знам дека вистината ја љуби
Дали на сводот има место едно, за името да ти го напише, од заборавот да го украде.

На пладне, јас ќе заминам, без крик, без плач, без поздрав, тивко нечујно
Ќе оставам ролна само една, исполнета со сеќавања од којзнае кога
Немора да ја одвиткаш, само доприја, со невидливо мастило е напишана
Повторно ќе ги слушнеш птиците пролетни, и есенскиот шум на листот од бреза.

Причината, на некој камен малку рапав ќе ја напишам, со гускино перо, и црно писмо
Енигма за многумина ќе биде, мофта ќе ја прекрие, непознат ете сум станал.
Патник без карта, низ ходниците на времето недојдено ќе лутам, вестител на настани
Не, нема пророк да бидам, ни пак во сништата да одам, само патник, изгубен скитник.

Душешни Записи

Прелистајги некогаш книгите стари, правта што се нафатила нека не те одвраќа
Душата таму е моја разголена, раскостена, раздробена, во ситен песок направена
Тажните слики нека не те плашат, тоа се отровите таговни кои ги пиев лакомо
Ако го видиш срцето некаде, здивот не го запирај, тоа е само врежан симбол на хартија.
Не ги барај насмевките, ветриштата ги крадеа наутро уште нерасонет од сонот
Болните вистини, со црвено мастило се напишани, ни по двеста години нема да избледат
Не ги фрлај исушените детелини, тоа е амајлијата што надежта ја чуваше
Можеби некој опис, мирисот на пролета ќе го воскресне, во занес некој сум го пишувал
Празните листови не ги кини, тоа е мојата тишина, така ја затварав само за себе

Ако громови го параат небото, ќе знам дека срцето твое името мое го споменува
Ако видам дека од планината нов извор бликнал, ќе знам дека солзата твоја потекла
Ако слушнам како завива волчица, ќе знам дека самотијата твоја е болна
Ако сега си навистина тажна, заплачи, избриши го мастилото, хартијата оставија бела
Така ќе знам дека сите зборови во душата си го однела, од заборот си ги заштитила.

Духови на Минатото

Не го отворив никогаш писмото плаво, буквите тежеа како грамади вековни
Го оставив на забот од времето да го јаде, избега и тоа, панично со вик стараотен
Некое ехо скриено, во сништата ме гони, кошмарите ги буди, да го читам
Рацеве растреперени без сила станаа, се изморија од стисокот на гневот и бесот
Во мракот, болката од четири зида ја удирав, таа, во шишето мастило се точеше понизно
Наутро хартијата бела како поданик се поклонуваше, и теретот го носеше.

Глувата доба, низ виежот на кучето скитник се огласи, ме потсети, проклета да биде
До првите петли, прочитајго писмото, со вторите изгориго, со третите забораваго
Зарем повторно низ пламени патеки ќе одам, зарем повторно со солзите ќе ги гасам
Зарем повторно низ маглите ќе скитам, зарем повторно без желба ќе заспивам
Без желба, шесте зборови ги читам, духовите на минатото ги разбудија,
...Простими Сине, сега знам дека погрешив....

Сакав уште да пишувам, но одеднаш бесната луња, некако љубоморна стана, со виеш се сурна на ледината, пергаментите така дрски ги зеде, во висините ги крена, и од таму, со смеа се јави... тие отсекогаш припаѓале тука, неznam кој беше тој што се дрзнал од забравот да ги извлече, и во твоите раце да ги донесе... тие отсекогаш припаѓале тука..... простете, но јас морам си теко срце да заминам, морам со вас да се разделам, и себеси да се ветам... доколку некогаш и некаде на некое место, пронајдам некои пергаменти.. етеме мене повторно пред вас... ќе ги одгатнам и разслистам сите скриени тајни..... простетеми што вака се раделуваме...

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски роден 1964 во Прилеп во тие величествени прегратки на Марковите Кули.

Уште како мал, кога го осознава вистинското постоење на животот, започнува да ја искажува својата восхит према градот кој му вдахнал живот,неуморно и деноноќно ги истражува сите Прилепски скриени и јавни катчиња на секојдневното живеење,но тоа истражување никогаш не го нарекол безделничење,зошто и не безделничел,напротив секој миг бил претходно испланиран,не ги броел деновите,но трпеливо и педантно ја нижел низата на животот во непрегледното Прилепско поле,горчините кои злато вределе вредно ги собирал и со ширум отворени очи сонувал за животот.И од најкривата прачка Никодин со својата палава дружина на другари умеееле да направат највоинствени мечеви со кој ги оживувале Марковите Битки,палаво во свој стил тоа било дружина која оставила печат во постоењето на градот.Љубовта према пишаниот збор ја добива на величествената сцена на Народниот Театар-Војдан Чернодрински-каде десетина години учествува во бројни аматерски и професионални претстави,толкуваќи најразлични ликови,кои и ден денес кога осаменоста ќе му се доближи,тој ги вади од своите спомени ги оживува тие ликови,така правејќија осаменоста полна а не празна и убиствена.Растеќи покрај великаните во Прилепскиот Театар Трајче Иваноски,Најдо Тодески,Димитар Вандески,Кирил Жежоски,Евица Глиѓиќ,Благоја Спиркоски-Џумерко,и сите други и работеќи под режисерските палки на Илија МИлчин,Коле Ангелоски,Аце Јованоски,Блаже Рстески и други,гради ликови кој длабоко во него ќе му ја вградат желбата да и Никодин еден ден створи свои дела од кој ќе се гордеат сите,но и да створи дела кој ќе се играат на сцената на Прилепскиот Театар. Паралелно со Театарот ги запознава сите планински убавини не само на Македонија,туку и во целукупниот простор на

Југославија, како и на Балканските Држави, членуваќи во Планинарското Друштво-Златоврв-од Прилеп, Никодин ја запознава убавината, силата, но и моќта на природата, што подоцна токму таа моќ кој ќе ја позајми од природата ќе му биде инспирација да ја опеа во многу песни.

Соновите и Стварноста се два контрадикторни светови, кои многупати не одат паралелно, така и Никодин соочуваќи се со безработицата која во тоа време веќе срамежливо започнува да тропа на вратите, го остава градот на својата Младост Прилеп и заминува за Скопје. Доаѓа во Скопје каде и се вработува, но вработувањето не значи дека засекогаш ја пресекол врската со Градот, напротив можеби физички не е веќе во градот но честопати со своите мисли го надлетува градот и го милува црпеќија сила од Маркови Карпи. Работеќи започнува да се адаптира на новата средина, отворен искрен и комуникативен веќе за кратко време стекнува нови пријатели со кој и ден денес контактира. Со доаѓањето во Скопје ја запознава својата Муза која му ја дава најголемата инспирација за секоја поетска и прозна творба, ја запознава својата сопруга Јана, која и ден денес му е инспирација. Како плод на таа љубов се родија две прекрасни деца Кристијан и Викторија кој му вдахнуваат секојдневни надежи дека утрешниот ден нема да биде ден кој ќе биде исполнет со болка туку ден кој ќе биде исполнет со смеа и во кој ќе тече и денешната радост.

Досегашни дела на Никодин

Стихозбирки

Ангелски Шепотења

Арнаутска Жетва

Астра

Балканска рапсодија

Браќа по Мрак

Десете Балкански Проклетства

Дневникот на еден сонувач

Кај си бе другар

Катадневно Тркало

Криллати Сони

Месечеви Сонети

Мисловен Дневник

Мој Роде

Монолог со Паметникот

Мозаик од Мигови

Мртви сенки на Мртва стража

На Спилите им Раскажувам

Ново утро

Огнени Виори

Осамени Монолози

Ова не е мојот лик, Ова не се мои зборови

Пагански Стихови

Пелин Вода

По патеките на Орфеј

Прилепско Ехо

Шепотот на скриениот дамар

Трагач по Илузии

Таинствени Прери
Заборавени Спомени
Успони и падови

Останати дела на Чернодримски

Монодрама-Ало Диоген на Линија

Романи

Кара Севда
Тајната на Нормандови
Приказна која не требало никогаш да биде раскажана
Првиот Ангел

Драма

И сега Шо

Како и збирките раскази

Затворени кругови
Номад во душата
Бразда
Од сонот до јавето
Приказни од малиот сокак

Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported

You are free:

- Ⓒ to Share - to copy, distribute and transmit the work

Under the following conditions:

- Ⓘ Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Ⓓ Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Ⓔ No Derivative Works. You may not alter, transform, or build upon this work.
- For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
- Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
- Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.